

Tal vid Flemelnska släktmötets
i Ömbeeg middag 21. 8. 1916.

Jag tror att om man önskar klargöra
många riktningar för släktens framtida
framgång så har man en god ledning
i de korta men talande minnesorden
som på f. m. upplästes över bortgångna
anhöriga

Hand är för ett gemensamt drag, för en
röd tråd som genomgår dessa lefnadsbeck-
ningar? Jo, individens ansvar gentemot
större enheter, familjen, släkten,
fosterlandet, ja, därför icke mänsk-
ligheten, ett ansvar som fylles och
tillfredsställes genom pliktproget arbete
på den post i livet där man blivit
stilla.

Detta arbete, mäsk väl: arbete under
moraliskt ansvar, är det som idealiserar
livet, skänker det dess värde och
djup och innebörd och på samma gång
ger det en motkraft, ett skyddsmedel
mot tidens stora sjukdom: materialis-
men, som när det gått en väl vill
förleda till benhård själfriskhet

och i vordiga fall, när lifvets slag
fälla tunga, till iskall förhifslan

Den store skulden låter sin "Macbeth" för-
kylliga denna lifsledans, pessimismens
förhifslans smärtefyllda bitterhet i
de odödligt sköna orden:

"En skugga blott som går och går är
lifvet. En stackars skidespelare, som
lurmas och gör sig till en finnes tid
på senan. Det är en saga, berättad af
en däre. Låter stort, betyder intet."

Centrat detta dystre, mörka motto
vilja vi sätta Thomas Carlyle's ljusa
hoppfyllda lefnadsmotto: "Frambringa
något, vare det också blott den erbarm-
ligaste bräddel af en produkt, gif
den fram i Guds namn!"

Detta motto, känt eller okänt
har helt säkert varit ledande för våra bort-
gångne (fäder) fränder och är våra vi
hoppas, öfver ledande för oss, som
änna lefa hämne.

Med dessa enkla ord ber jag. Eder med mig förna
Eder i en varm välgångsönskan för den Himmelska
slippen, dess medlemmas och den framtid.

Joseph Humelein